

$\Delta - 1 =$
3-123

НАТАЛЯ ЗАБІЛА

МАЛЮНКИ І ДАЙЦ

ПАПЕРОВИЙ ЗМІЙ

ДВОУ МОЛОДИЙ БІЛЬШОВИК

НВ.

1955

260V

1. Летить у гору птах — не птах
далеко — аж за дах!
пташкам перетинає шлях,
аж мерехтить в очах.

Ось на околицю кудись,
за залізничний міст —
летить немов осінній лист,
лиш в'ється довгий хвіст.

А я крізь вулиці й мости
біжу за ним мерщій —
лети, лети, як птах лети,
мій паперовий змій!

І він летить як справжній птах
все вище, ще і ще!
та я мотузочку в руках
тримаю — не втече.

2. Ось вибігаю в поле я,
а тут приятелі,
У кожного — така ж змія:
й великі, і малі.

Рвонувся вітер, налетів,
плеснувся гаряче
і вгору разом підхопив
ще змія, ще і ще!

Ану, чий вище? гей, дивись!
пильнуй, хто там відстав?
А мій вперед усіх підвівсь,
не видно вже й хвоста!

Як біла цятка майорить
в безмежності ясній,
орлом ширяє угорі
мій паперовий змій.

Ф.к. ПЕРВІСЬКИЙ
ІЗД. 1950

НВ
5810 кгр

Республіканський
педагогічний музей
Науково-
допоміжний фонд №

3. Гукають вслід товариші:
— Диви! оце так змій!
А я крізь трави і кущі
біжу за ним мерщій.

Біжу, дивлюсь — аж біль в очах,
не бачу рівчака...
і ось з розгону у рівчак
лечу я сторчака!

У рівчаку якась вода —
вилазю — сам не свій...
Що всі сміються — не біда!
шкода — загинув змій!

Якби він трохи більший був
та з мотузком міцним,
мене б він вгору потягнув
і я б летів за ним —

у небо, в сонячну блакить,
де вітер, і хмарки,
де тільки пташка пролетить
і линуць літаки.

4. І ось дістав паперу я
дебелый мотузок,
нитки, і клей, і дерево,
і цілий віз дранок.

Є молоток і ножиці,
і ніжик, і цвяхи...
Заздалегідь тривожаться
на дереві птахи.

Еге, пташки, цвірінькайте,
та знайте новину:
над лісом, над будинками
я вас наздожену!

Рябко, навколо кружачи,
стурбовано глядить —
тебе вже, вірний друже мій
я не візьму туди...

5. Чи довго там, чи хутко,
а працю я скінчив.
Вже небо тоне в сутінках
і місяцем блищить.

Мій змій — це просто диво!
не віриш — подивись:
міцний, стрункий, красивий
ще й довгий, довгий хвіст.

Куди ж його сховати?
ото ще клопіт мій!
не влазить в нашу хату
мій велетенський змій.

Лишив його надворі,
а щоб ніхто не взяв —
мого собаку поруч
я міцно прив'язав.

6. Лежу в своєму ліжку,
та все немає сна...
Туманний морок нишком
прилинув до вікна.

По небу хмари носяться
неначе чорні змії...
Вже сон до мене моститься,
мені стуляє вії.

Коли це — що це трапилось?..
я вміть напружив слух:
це дощ рясними краплями
задріботів по склу.

Скидаю ковдру миттю,
стрибаю у вікно!
щоб змія захистити
тягну старе рядно.

Рядна того замало —
і був би змій пропав...
єдине врятувало —
що дощик перестав.

Всміхнулось небо зорями
крізь хмарну сивизну,
а я такий вже зморений —
засну... засну... засну...

7. Так сонячно і зелено...
і вже в повітрі я
з могутнім змієм-велетнем
лечу в чужі края.

Внизу десь люди й коні,
ліси, річки, поля...
неначе на долоні
лежить уся земля.

Дивлюсь — аж он жирафи,
і тигри, і слони...
це підо мною Африка,
велика річка Ніл.

А що це там виблискує
неначе синій лан? —
це вже від мене близько
Великий океан.

А ось — блискучі глетчери,
полярнії края...
Летіти так до вечора —
куди потраплю я?!

Земля — така малесенька —
вже зникла десь давно...
навколо зорі весело
сплітаються в танок.

Юпітера, Меркурія,
Сатурна бачу я,
а ось в блискучій куряві
лежить Чумацький шлях.

Сьома зірками ясними
блещить Великий Віз,
і метеори раз-у-раз
зриваються униз.

Та змій все вище й вище
вже стало гаряче —
це, видно, сонце ближчає,
пече, пече, пече...

Цілунками гарячими
до голови... до рук...
кричу, гукаю, плачу я...
горю... горю... горю...

8. Прокинувся!... значить сон це?
На дворі день давно,
печуче літнє сонце
залазить у вікно.

На дворі вітер віє,
так весело навкруг...
Беру я свого змія,
скликаю дівчор.

До річки йде малеча,
де кручі і пісок.
Прив'язую за плечі я
міцніше мотузок.

Біжу назустріч вітру
й з розгону з кручі — плиг!
І ось вже я в повітрі,
земля тіка з під ніг...

Мій змій напнувся вітром,
рвонувсь! — немає сил...
Ой витримай! ой, витримай!
у гору піднеси!

Та хилиться він кволо
ще й рветься мотузок —
лечу, лечу до долу я
та просто у пісок!

Гукають хлопці злякано...
Лежу... живий чи ні?..
До мене мій собака
вже з кручі мчить униз.

9. Ну що ж, нехай невдача!
нехай загинув змій —
ніколи я не плачу
і не гублю надій.

Вгорі, де хмарні пелени,
де сонце і пташки,
гудуть, — гудуть пропелери,
кружляють літаки.

Ось виросту та вивчуся
і буду я — пілот.
Безбоязно, поривчасто
полину в смілий льот,

туди, де сонячна блакить,
де вітер-буревій,
куди ніяк не залетить
мій паперовий змій.

ціна 60 коп.

віршоване оповідання
для дошкільнят.

Республіканський
педагогічний музей
Науково-педагогічний
допоміжний фонд №

5810 ндр

Науково-педагогічний
фонд
№ 6674. 4260
БІБЛІОТЕКА

НДІП
ПЕРЕВІРЕНО
1962 р.

Малюнки худ. Й. Дайц
Редактор О. Іваненко
Техкер А. Розенберг

Здано до друку 23/IV-83 р.
Підписано до друку 3/IX-83 р.
Ф. 72x110— $\frac{1}{3}$ арк.—116 кгр.

Головліт № 22900(938)
Зам. № 718, тир. 20.000
Київ, 6-та друк. УПП ДВОУ

